

Nr. van het vonnis : 2361

Nr. van het Parket : BG.66.L5.1286-11-KOGP

Nr. van het Repertorium : 2598

DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUGGE, ZESTIENDE KAMER, zetelende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken :

IN DE ZAAK, ambtshalve vervolgd door het Openbaar Ministerie,

tegen :

geboren te op , bakker,
wonende te

vertegenwoordigd door meester loco meester , advocaat te

Te op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 oktober 2008 tot en met 31 maart 2009 (stuk 24):

bij inbreuk op artikel 99 § 1 7°, strafbaar gesteld door artikel 146 al. 1 1° van het decreet d.d. 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning in een gebouw het aantal woonegelegenheden te hebben gewijzigd die bestemd zijn voor de huisvesting van een gezin of een alleenstaande, ongeacht of het gaat om een eensgezinswoning, een etagewoning, een flatgebouw, een studio of een al dan niet gemeubileerde kamer

vanaf 1 september 2009 inbreuk uitmakende op artikel op 4.2.1. 7° strafbaar gesteld door artikel 6.1.1. al.1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009, de bij artikelen 4.2.1. en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

zonder voorafgaande vergunning een woning te hebben opgesplitst of in een bebouw het aantal wooneenheden die hoofdzakelijk bestemd zijn voor de huisvesting van een gezin of een alleenstaande te hebben gewijzigd, ongeacht of het gaat om een eensgezinswoning, een etagewoning, een flatgebouw, een studio of een al dan niet gemeubileerde kamer

meer bepaald van 1 naar 3 wooneenheden, in strijd met de BPA-voorschriften

gelegen in ruimtelijk niet kwetsbaar gebied, namelijk woongebied

Tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43 bis van het Strafwetboek, zoals ingevoegd door de Wet van 17 juli 1990, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van € 44.650 zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde daarvan dient te ramen (het equivalent bedrag).

Berekening

Bus 1: 300 euro/maand x 38 (1 april 2009 – 31 mei 2012) = 11.400

Bus 2: 350 euro/maand x 38 (1 april 2009 – 31 mei 2012) = 13.300

Bus 3: 525 euro/maand x 38 (1 april 2009 – 31 mei 2012) = 19.950

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: huis, 1 a

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren te op wonende te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op 29/09/2008.

Gelet op de dagvaarding aan de beklaagde betekend.

Gezien de stukken van de bundel.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord de raadsman van de beklaagde in zijn antwoorden en verdediging bijgestaan door zijn raadsman.

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting.

OP STRAFGEBIED

De beklaagde is eigenaar van het onroerend goed gelegen te
kadastraal gekend te

Het perceel is volgens het gewestplan (K.B. 17 december 1979)
gelegen in een woongebied.

Bij beslissing dd. 28 juli 2009 heeft het College van Burgemeester en Schepenen
van de bouwaanvraag dd. 27 mei 2009 voor het verbouwen van de
woning, gelegen te tot 2 studio's en 1 appartement
geweigerd.

Met proces-verbaal dd. 23 februari 2011 werd door de politiezone regio op
vraag van vastgesteld dat de beklaagde ondanks deze weigering, de
woning heeft omgebouwd tot 2 studio's en 1 appartement.

Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en door het onderzoek ter
terechtzing is de tenlastelegging in hoofde van de beklaagde bewezen.
Op geen enkel ogenblik beschikte de beklaagde over een niet-geschorste
vergunning voor de uitgevoerde vergunningsplichtige werken.

De beklaagde betwist de feiten niet. Hij beroept zich op zijn goede trouw, nu hij
in de overtuiging was dat de bouwaanvraag zou worden goedgekeurd, zodat hij,
lopende de procedure met betrekking tot de beslissing over zijn bouwaanvraag, de
werken heeft opgestart en voltooid.

De decreten bevatten geen aanduiding van het moreel element, zodat het bewust
en vrijwillig handelen volstaat. Dat van dit laatste sprake is wordt verondersteld
bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste
wil van de beklaagde moet worden aangezien, nu hij het bestaan van een
schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een
rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, niet enigszins geloofwaardig maakt.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Cassatie vormt de goede trouw
op zichzelf geen schulduitsluitingsgrond en volstaat deze op zichzelf ook niet om
een onoverkomelijke dwaling op te leveren.

Waar de beklaagde tot het uitvoeren van de werken is overgegaan zonder de
beslissing over zijn bouwaanvraag af te wachten, heeft hij gehandeld in strijd met
wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde
feitelijke omstandigheden, zou hebben gedaan.

De beklaagde is een thans Zijn strafverleden is gunstig. Hij stelde
zich inmiddels volledig in regel.

Gelet op deze overwegingen is de rechtbank van oordeel dat op de vraag tot
opschorting van de uitspraak van veroordeling kan worden ingegaan zoals
hiernabepaald.

Verbeurdverklaring.

Het openbaar ministerie vordert de bijzondere verbeurdverklaring van de som van 44.650 euro, zijnde de huurgelden die de beklaagde heeft geïnd over de periode van 1 april 2009 tot 31 mei 2012.

De verbeurdverklaring als bijkomende straf is van bijzonder ingrijpende aard. Dit maakt het des te noodzakelijker dat de rechtbank slechts overgaat tot het opleggen van de verbeurdverklaring als vermogensvoordeel voor zover vaststaat dat de kwestieuze zaken werkelijk een economisch vermogensvoordeel voor de dader vertegenwoordigen.

De rechtbank is van oordeel dat in casu de verbeurdverklaring van de geïnde huurgelden een disproportionele sanctie zou inhouden ten overstaan van de beklaagde, die voor deze vermogensvoordelen een tegenwaarde heeft teruggegeven, met name het huurgenot van de desbetreffende studio's en appartement op basis van een huurcontract, waarbij niet uit het oog mag worden verloren dat enkel het aspect 'parkeergelegenheid' overeenkomstig de voorschriften van het BPA de reden was waarom geen bouwvergunning kon worden afgeleverd. De beklaagde wordt niet vervolgd wegens inbreuken op de Vlaamse Wooncode.

De rechtbank wijst de vordering tot verbeurdverklaring dienvolgens af als ongegrond.

Herstelvordering.

X De rechtbank stelt vast dat de herstelvordering thans zonder voorwerp is geworden.

OM DEZE REDENEN :

Gelet op de hiernavolgende artikelen, door de Voorzitter aangeduid :

artikelen 100 van het strafwetboek;

artikelen 11, 12, 14, 31, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935;

artikelen 162, 182, 184, 185, 189, 190, 194, 195 van het wetboek van strafvordering.

artikelen 1, 3, 5, 6 en 13 van de wet van 29 juni 1964;

alsmede alle overige in de dagvaarding vermelde en hiervoor aangehaalde en bewezen wetsartikelen.

DE RECHTBANK,

Rechtsdoende OP TEGENSPRAAK ;

Verklaart de feiten bewezen.

GELAST de OPSCHORTING van de uitspraak van de veroordeling in hoofde van beklaagde voor de duur van EEN JAAR.

Verwijst deze veroordeelde tevens tot het betalen van een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van **ÉÉN EN VIJFTIG EURO EN TWINTIG CENT (51,20) EUR** in uitvoering van art. 91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals laatst gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 van het K.B. van 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nummer 131quater (ns) van 31 januari 2013).

Verwijst deze veroordeelde tevens tot de kosten van het geding, in totaal begroot op **179,58 EUR**.

Verklaart de vordering tot **bijzondere verbeurdverklaring ongegrond**.

Verklaart de **herstelvordering zonder voorwerp**.

Alles wat voorafgaat werd overeenkomstig de bepalingen van de wet op het gebruik der talen in het Nederlands behandeld

Aldus gevonnist en uitgesproken op de openbare terechtzitting van zestien oktober tweeduizend en dertien.

waar zetelden :

alleenrechtsprekend rechter;
substituut procureur des Konings;
griffier;